

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Mgr. T. P.**

zastoupen Mgr. Tomášem Biemem, advokátem
se sídlem V Holešovičkách 94/41, Praha 8

proti

žalovaným:

**1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Královéhradeckého kraje**

se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové

a

2. Policie České republiky, Policejního prezidium České republiky
se sídlem Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před ukončeným nezákonným zásahem žalovaného 1. Spočívajícím v provedení identifikačních úkonů vůči žalobci, konkrétně odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018, a před trvajícím nezákonným zásahem žalovaného 1. a žalovaného 2. spočívajícím v tom, že osobní údaje žalobce získané žalovaným 1. dne 10. 10. 2018 (informace o DNA, daktyloskopické otisky, obrazový materiál – fotografie, jakož i další osobní údaje) i nadále evidují a zpracovávají v informačních databázích Policie ČR, ačkoliv jsou dány důvody pro likvidaci těchto osobních údajů

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením nadepsaného soudu ze dne 9. 7. 2019, č. j. 30 A 145/2018-98, se pokračuje.
- II. Žaloba se v té části, kterou se žalobce domáhá vůči žalovanému 1. určení, že bylo nezákonným zásahem provedení identifikačních úkonů vůči žalobci, konkrétně odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018, zamítá.
- III. Žalovanému 1. a žalovanému 2. se zakazuje pokračovat v trvajícím nezákonném zásahu spočívajícím v tom, že osobní údaje žalobce získané žalovaným 1. dne 10. 10. 2018 (informace o DNA, daktyloskopické otisky, obrazový materiál – fotografie, jakož i další osobní údaje) i nadále evidují a zpracovávají v informačních databázích Policie České republiky, ačkoliv jsou dány důvody pro jejich likvidaci. Žalovaný 1. a žalovaný 2. jsou povinni tyto žalobcovy osobní údaje skartovat či jiným vhodným způsobem bezodkladně zničit.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobce žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 11. 2018 napadl nezákonnost provedení identifikačních úkonů vůči němu, konkrétně odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018 a které uskutečnila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, resp. jeho pracoviště – územní odbor Hradec Králové, Oddělení hospodářské kriminality, svým příslušníkem por. Bc. P. M..
2. Úvodem popsal skutkový stav věci. Žalobce byl obviněn ze spáchání úmyslného trestného činu nadřizování podle § 366 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin nadřizování. Přípisem nazvaným Předvolání obviněného k výsledku a provedení identifikačních úkonů ze dne 28. 8. 2018, č. j. KRPH-68064-32/TČ-2017-050281, doručeným mu dne 31. 10. 2018 byl žalobce Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, resp. jeho pracovištěm – územním odborem Hradec Králové, Oddělením hospodářské kriminality, předvolán na den 26. 9. 2018 k „výsledku a provedení identifikačních úkonů“. V přípisu bylo pouze stanoveno datum a místo, kam se má žalobce dostavit, předmět vyšetřování a poučení o následcích nedostavení se bez dostatečné omluvy k výsledku podle § 90 a 66 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). V přípisu naopak nebyla nikterak specifikována právní povaha úkonu, zda se jedná o provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), anebo o provádění identifikačních úkonů podle § 114 trestního řádu, tj. nebylo sděleno, podle jakého procesního předpisu žalovaný 1. postupuje.

3. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce a jeho právní zástupce nemohli dostavit v datu uvedeném v předvolání, byl „výslech a provedení identifikačních úkonů“ bezodkladně na základě telefonické komunikace žalobce s por. Bc. P. M. přesunut den 10. 10. 2018. Tím bylo podle názoru žalobce zrušeno původní předvolání a provedeno nové telefonicky. To ovšem nebylo ani písemné a nenaplnovalo tudíž ani žádné jiné náležitosti předvolání podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobci bylo telefonicky sděleno jen jiné datum konání nezákonného zásahu. Žalovaný tak dle žalobce postupoval nezákonně.
4. V rámci jednání toho dne, tj. dne 10. 10. 2018, bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje, územním odborem Hradec Králové, oddělením hospodářské kriminality, konkrétně por. Bc. P. M. přistoupeno k výslechu podle ustanovení trestního řádu. Současně došlo ze strany žalovaného 1. k provedení identifikačních úkonů ohledně žalobce – k odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin žalobce, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie) žalobce, v čemž žalobce spatřoval nezákonný zásah. Provedení identifikačních úkonů mu bylo odůvodněno tak, že žalovaný „*má povinnost provést identifikační úkony*“ a „*je připraven překonat odpor žalovaného*“. Při dotazech žalobce na to, zda bude pořizovat o provedení identifikačních úkonů úřední záznam, výslovně por. Bc. P. M. prohlásil, že žádný záznam pořizovat nebude. Rovněž v Protokolu o výslechu obviněného ze dne 10. 10. 2018 se nic o provedení identifikačních údajů neuvádí.
5. Přesto, že ani z jednoho z předvolání, z jednání žalovaného 1. při nezákonném zásahu – provádění identifikačních úkonů, ani ze spisu, není nikterak zřejmé, zda se ze strany žalovaného 1. jednalo o provedení identifikačního úkonu podle § 114 trestního řádu či o provedení identifikačního úkonu podle § 65 zákona o Policii ČR, a jedná se tedy o nepřezkoumatelné a nezákonné jednání, byl žalobce nucen, ve snaze nepřipravit se o možnost bránit se nezákonnému zásahu nástroji, jež mu právní řád ČR poskytuje, pro sebe provést vyřešení této právní otázky. Protože není k dispozici proti nezákonnému zásahu přípustný řádný opravný prostředek, podal žalobce dne 10. 10. 2018 stížnost podle § 97 zákona o Policii ČR, označenou jako námitka proti nezákonnému zásahu, která ovšem nemá povahu opravného prostředku a její nevyřízení proto není překážkou podání správní žaloby.
6. Vzhledem ke skutečnosti, že a) bukalní stěry a další identifikační úkony při postupu podle trestního řádu nemůže policejní orgán podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 655/06 vynucovat, b) ke skutečnosti, že nezákonný zásah je nepřiměřený k povaze trestného činu, pro který je žalobce stíhán, neboť jako advokát je profesně sdružen ve veřejnoprávní korporaci, jeho totožnost je tak zcela evidentní, jednoznačná a získané identifikační údaje nemohou nikterak přispět k objasnění trestného činu a konečně c) k tomu, že žalovaný argumentoval tak, že má povinnost k takovému jednání – nezákonnému zásahu, dovedl žalobce, že se jedná u nezákonného zásahu o provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR. Nadto, pokud by žalovaný postupoval podle trestního řádu, šlo by o nezákonnost ještě flagrantnější.
7. Žalobce ještě dodal, že jeho identifikační údaje získané nezákonným zásahem jsou stále uchovávány, tj. trvají důsledky nezákonného zásahu a že může hrozit další nezákonný zásah rovněž, neboť s ohledem na Pokyn policejního prezidenta ze dne 15. 12. 2016, č. 275/2016, o identifikačních úkonech (dále jen „Pokyn policejního prezidenta“), by

žalovaný teoreticky mohl provést ještě další identifikační údaje (např. měření těla, ohledání těla atp.).

8. Žalobce byl nucen identifikovat právní povahu jednání žalovaného 1. na základě analýzy jeho konání a vyjádření. Tím by nepřímým omezován, resp. znevýhodňován ve svých možnostech uplatnit svá práva příslušným postupem v trestním řízení, resp. ve správním soudnictví. Jedná se proto zároveň o porušení jeho základního práva na spravedlivý proces, zaručený v čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce žalovaný kromě porušení jeho základních práv nedodržel ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu. Žalovaný 1. rovněž neučinil úřední záznam podle § 65 odst. 4 zákona o Policii ČR s náležitostmi dokumentace podle § 109 zákona o Policii ČR.
9. Dle přesvědčení žalobce odběr biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalní stěr výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie) ze dne 10. 10. 2018 je nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, neboť byl vzhledem k povaze trestného činu a okolnostem případu neadekvátní, resp. excesivní, a to tím, že byl nepřiměřený (disproporcionální okolnostem případu) a svévolný (tedy provedený bez rozumných důvodů).
10. Žalovaný 1. je podle ustálené judikatury povinen při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR dbát zásady přiměřenosti s přihlédnutím k typové a konkrétní závažnosti úmyslného trestného činu, z jehož spáchání je identifikovaná osoba podezřelá, a k případné nezletilosti obviněné (podezřelé) osoby. Svá zákonná oprávnění nesmí používat paušálně. Princip přiměřenosti podle § 11 písm. a), c) zákona o Policii ČR znamená, že příslušný policista nebo zaměstnanec policie musí dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma a aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Paušální přístup prezentovaný žalovaným 1. v jeho tvrzení, že nezákonný zásah „*musí provést*“, je obecně vzato nepřijatelný. Jestliže je žalobce stíhán pro trestný čin nadržování, jedná se sice o skutkovou podstatu úmyslného trestného činu, kdy bylo žalobci sděleno obvinění, tj. žalovaný 1. by provést identifikační úkony mohl podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR, ovšem policejní orgán je před provedením identifikačního úkonu povinen provést správní uvážení v tom smyslu, zda je takový úkon odůvodněn cílem a smyslem aplikované právní úpravy.
11. Jestliže účelem provedení identifikačních úkonů a uchovávání identifikačních údajů má být předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti, v žádném případě naplnění výše uvedeného účelu nelze očekávat u obviněných či podezřelých v případech hospodářské kriminality či jiných druhů kriminality, kdy pachatele fakticky nelze usvědčovat, ani v praxi nikdy nejsou usvědčováni, identifikačními úkony zajištěným materiálem. Nadto žalobce uvedl, že je bezúhonnou osobou, vykonávající právní pomoc, není recidivistou a celé své trestní stíhání považuje za šikanózní postup orgánů činných v trestním řízení.
12. Pokračoval tím, že nezákonný zásah a jeho právní důsledky, tj. uchovávání jeho identifikačních údajů v databázi poměrně zásadním způsobem zasahuje do jeho osobnostních práv a narušuje jeho osobní (soukromou) sféru, a to přinejmenším v rozsahu práva na informační sebeurčení, které garantuje právo jednotlivce rozhodnout

podle vlastního uvážení zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a rovněž práva na tělesnou a duševní integritu zaručenou v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

13. Žalobce dodal, že nepřiměřenost nezákonného zásahu ve vztahu k povaze trestného činu je dána rovněž skutečností, že je doposud zcela bezúhonnou a nevinou osobou. Jako advokát je profesně sdružen ve veřejnoprávní korporaci. Je známý Policii ČR z její vlastní činnosti. Je společníkem advokátní kanceláře, zapsaným ve veřejném (obchodním) rejstříku a je rovněž uvedený (včetně fotografie) na veřejně přístupných webových stránkách advokátní kanceláře. Jeho totožnost je tak zcela evidentní, jednoznačná a identifikační údaje získané nezákonným zásahem (minimálně pořízení obrazového záznamu - fotografie) nemohou nikterak více přispět k objasnění trestného činu, a to ani takového, pro který je nyní stíhán, ani pro nějaký hypotetický čin v budoucnu.
14. Dle žalobce je proto nezákonným zásahem, kterým došlo k nezákonným právním důsledkům do práv žalobce, i ustanovení čl. 3 písm. b) Pokynu policejního prezidenta a je tedy na místě jej zrušit.
15. Závěrem tak žalobce navrhl, aby krajský soud vydal následující rozsudek:

Provedení identifikačních úkonů vůči žalobci, konkrétně odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018 a uchovávání těchto identifikačních údajů je nezákonné. Žalovanému se zakazuje, aby v porušování žalobcova práva, tj. v identifikačních úkonech a jejich uchovávání pokračoval a ukládá se, aby údaje žalobce získané při odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018, vymazal z evidence, resp. aby je skartoval.

16. K výzvě soudu žalobce přípisem ze dne 23. 11. 2018 upřesnil, že postavení žalovaného náleží Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové.

II. Vyjádření žalovaného 1. k žalobě

17. Žalovaný 1. v úvodu svého vyjádření popsal skutkový stav věci a nutno konstatovat, že ve shodě se žalobcem.
18. Žalobce byl usnesením Policie České republiky, územního odboru Hradec Králové Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ze dne 28. 8. 2018, č. j. KRPH-68064-25/TČ-2017-050281, obviněn z přečinu nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku.
19. Přípisem ze dne 28. 8. 2018 byl policejním orgánem předvolán k výslechu a k provedení identifikačních úkonů, a to na termín 26. 9. 2018. Současně byl poučen o následcích, které by nastaly v případě, že by se nedostavil k výslechu bez dostatečné omluvy. S ohledem na skutečnost, že se žalobce nemohl se svým právním zástupcem ve stanoveném termínu dostavit, omluvil se telefonicky a zároveň si dohodl s policejním orgánem

přeložení termínu pro provedení úkonů uvedených v předvolání na den 10. 10. 2018. Toho dne se k výsledku dostavil, zároveň s ním byly v souladu s § 65 zákona o Policii ČR provedeny identifikační úkony, a to popis, kriminalistické fotografie, daktyloskopické otisky a bukální stěry za účelem získání informací o DNA.

20. K námitce, že žalobce nebyl písemně předvolán na termín 10. 10. 2018, žalovaný 1. odkázal na § 11 a 65 zákona o Policii ČR. Na základě přiměřenosti postupu byl úkon s žalobcem prováděn „na místě“ tj. v souvislosti s úkonem trestního řízení spočívajícím ve výsledku žalobce v procesním postavení obviněného podle § 90 a násl. trestního řádu. Žalobce byl k výsledku předvolán opatřením policejního orgánu „Předvolání obviněného“ ze dne 28. 08. 2018, a to na 26. 09. 2018 v 09:00 hod. V opatření policejního orgánu bylo uvedeno, že předvolání se týká výsledku a provedení identifikačních úkonů. Na základě telefonické žádosti obviněného byl úkon přeložen na den 10. 10. 2018.
21. Žalovaný 1. zdůraznil, že telefonickou domluvou o změně termínu výsledku a provedení identifikačních úkonů nedošlo ke zrušení „původního“ předvolání (jak tvrdí žalobce), ale pouze k přeložení provedení uvedených úkonů na jiný termín. Současně dodal, že není vyloučeno ani předvolání obviněného v ústní (osobní nebo telefonické) formě.
22. S tím, že identifikační úkony budou provedeny, byl žalobce předem prokazatelně seznámen již v předvolání obviněného ze dne 28. 8. 2018. V záznamu o provedení identifikačních úkonů označeném jako „Žádost o provedení identifikačních údajů“ je uveden údaj o tom, že žalobce byl poučen podle § 65 odst. 2 zákona o Policii ČR o povinnosti se úkonům podrobit a o následcích spojených s odporem proti provedení. Skutečnost, že byl žalobce seznámen s právní kvalifikací provedení identifikačních úkonů, vyplývá i z „námitky proti způsobu provádění identifikačních úkonů“ ze dne 10. 10. 2018, kterou žalobce podal v písemné formě osobně policejnímu orgánu a kde sám uvádí: „*tímto důrazně protestuji proti způsobu, jakým policejní orgán, konkrétně por. Bc. P. M. přistoupil, resp. přistupuje k provádění identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona č. 273/2008 Sb., konkrétně k odběru bukálního stěru výtěrem slin a otisku prstů.*“ Pokud by se jednalo o odběr biologického materiálu podle § 114 trestního řádu, nemohl by jej policejní orgán podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 655/06 vynucovat.
23. U osoby žalobce tak nedošlo k provedení identifikačních úkonů podle § 114 trestního řádu, nýbrž se jedná o provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR, jehož aplikace nemá vztah pouze ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale obecně k plnění úkolů Policie České republiky za účelem budoucí identifikace. Ustanovení citovaného § 65 neslouží ke zjištění totožnosti v konkrétním okamžiku, nýbrž ke sběru vymezeného okruhu údajů, které mají umožnit identifikaci osoby v budoucnu. Osobní údaje získané identifikačními úkony se nevztahují pouze k danému trestnému činu, kterého se osoba dopustila, ale vztahují se na osobu jako celek. Ustanovení § 65 je tedy institutem směřujícím k identifikaci osoby ve smyslu kriminalistickém, na základě získaných osobních údajů může být osoba ztotožněna v budoucnu, tedy v případě, že se osoba dopustí trestného činu a zanechá po sobě stopy, lze ji následně na základě těchto údajů identifikovat.
24. Dle žalovaného 1. tak provedení identifikačních úkonů za účelem získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 zákona o Policii ČR u osoby žalobce jako osoby obviněné ze spáchání úmyslné trestné činnosti, nelze za žádných okolností považovat za nezákonný postup. Potřeba využití předmětného zákonného oprávnění je

ve vztahu k žalobci odůvodněna hlediskem předcházejícího úmyslného protiprávního jednání, čímž je odůvodněna i přiměřenost zásahu z hlediska zásady proporcionality. V případě žalobce se jedná o postup ospravedlnitelný a přiměřený vzhledem k cíli, jímž je ochrana práv a svobod, ochrana bezpečnosti a zajištění veřejného pořádku.

25. Nelze odhlédnout ani od charakteru trestného činu, ze kterého je žalobce podezřelý. Identifikační úkony za účelem získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR byly ve vztahu k žalobci provedeny dne 10. 10. 2018 v souvislosti s trestním řízením vedeným pod č. j. KRPH- 68064/TČ-2017-050281 pro přečin nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, v rámci kterého žalobce figuruje jako osoba obviněná ze spáchání úmyslné trestné činnosti, když žalobce měl jako advokát České advokátní komory jednat proti zájmům klienta, kterého zastupoval. Toto trestní řízení nebylo dosud pravomocně ukončeno (v době sepsu žaloby a tohoto vyjádření nebylo trestní řízení žalobce skutečně ještě uzavřeno – pozn. krajského soudu).
26. Podle skutečností uvedených ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce jako advokát jednat způsobem, který je v příkrém rozporu se zákonem o advokacii. Takové úmyslné jednání, jehož motivem je pomoc pachateli trestného činu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu, může být spácháno slovem, dokumentem či věcí v podobě nástroje trestné činnosti. Nástroje trestné činnosti (analogové dokumenty, koncová telekomunikační zařízení apod.) mohou být nositelem daktyloskopických nebo biologických stop. Získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace vytváří předpoklad pro budoucí identifikaci v podobě opatření působícímu vůči množině v budoucnu dokumentovaných činů se zajištěnými daktyloskopickými nebo biologickými stopami.
27. Z ustanovení § 65 zákona o Policii ČR jsou dle žalovaného zcela zřejmé zákonné limity a kritéria aplikace, která zákonodárce stanovil. Stěžejním kritériem se zde stala subjektivní stránka trestného činu, která vypovídá o vnitřním vztahu pachatele k trestnému činu, a nezbytnost pro účely plnění úkolů Policie České republiky. Zákonodárce tedy zjevně považoval za důležité, aby Policie České republiky měla možnost získávat osobní údaje pro účely budoucí identifikace u všech úmyslných trestných činů a taxativně vyjmenovaných osob, a podle všeho považoval takovýto zásah do ústavně zaručených práv jednotlivce za ospravedlnitelný s ohledem na zájem společnosti na ochranu před pachateli trestné činnosti. Uvedeným je tak umožněno Policii České republiky využití daného oprávnění v závislosti na svých zákonných potřebách, a tím zasahovat do soukromí osob skutečně jenom v případech, kdy je to nezbytné pro plnění zákonných úkolů, přičemž rovněž zcela jednoznačně dochází k zohlednění nebezpečnosti protiprávního jednání, kterými jsou přestupky a trestné činy, kdy pro společnost jsou nebezpečné všechny trestné činy, ať již úmyslné či nedbalostní, a to právě uvedeným rozlišením ve smyslu subjektivní stránky trestné činnosti.
28. Z policejních statistik evidované trestné činnosti lze zaznamenat dlouhodobě vysoký podíl recidivujících pachatelů na stíhaných osobách. Odborné studie i policejní statistiky, jež se problematikou zabývají, rovněž dokazují, že v případě recidivujících pachatelů se nejedná pouze o recidivu stejnorodou, tedy že by se pachatel dopouštěl trestné činnosti stále stejného druhu, ale ve značném množství případů se jedná o recidivu nesterjnorodou. Lze jednat hovořit o eskalaci trestné činnosti, kdy se pachatel „zdokonaluje“ a od bagatelních trestných činů (krádeže, výtržnictví atd.) postupně přechází ke kriminálnímu

chování, při němž neváhá použít násilí. Možný je však i směr opačný, kdy se pachatel nejdříve dopustí závažného násilného trestného činu a později závažnosti jeho kriminálního chování spíše slábné. Úvaha žalobce spočívající v tom, že provedení identifikačních úkonů je odůvodněné pouze v případech závažných násilných trestných činů, tedy vychází z mylného předpokladu, že existuje pouze speciální nebo druhová recidiva (tedy, že potencionální pachatel se dopouští opakovaně jen shodného trestného činu nebo trestných činů proti témuž druhovému objektu). Tak tomu však není a nelze tedy bez dalšího tvrdit, že by se osoby obviněné ze spáchání např. hospodářské trestné činnosti nemohly dopustit i trestné činnosti jiného charakteru.

29. Své nezpochybnitelné místo má tak dle žalovaného 1. forenzní analýza biologických vzorků také při vyšetřování ostatní, např. hospodářské, trestné činnosti. Lze si zejména představit situaci, kdy budou biologické stopy zajištěny na počítačové klávesnici, padělaných účetních dokladech či jiných listinách, které jsou předkládány například za účelem daňového podvodu. Nejedná se však pouze o situace, kdy se pachatel hospodářské trestné činnosti dotkne nechráněnou částí těla, zpravidla rukama, předmětu ohledání (tedy např. směnky, smlouvy, složky apod.) a zanechá na něm vzorek svého DNA či otisku prstu, ale také o případy, kdy ke kontaminaci tohoto předmětu nedojde přímým kontaktem s předmětem ohledání, ale například ve formě kapének z dechu či kapky potu, případně spadu šupinek pokožky.
30. Žalobci byl na základě zákonného zmocnění odebrán biologický vzorek umožňující získání informací o genetickém vybavení, sejmuty daktyloskopické otisky a pořízen jeho obrazový záznam. Policie České republiky podle § 60 odst. 1 zákona o Policii ČR zpracovává v souladu se zákonem o Policii a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Na základě § 79 odst. 1 citovaného zákona může policie zpracovávat osobní údaje včetně citlivých osobních údajů bez souhlasu osoby, jíž se tyto údaje týkají, pokud je to nezbytné pro plnění jejich úkolů. Platná právní úprava nahlíží na biologický vzorek a profil DNA jako na jakýkoli jiný osobní údaj, který policie při plnění svých úkolů zpracovává. Provozování kriminalistického databáze profilů DNA (do které je vložen profil DNA osoby, který je stanoven z odebraného biologického vzorku DNA) se řídí obecnými podmínkami pro zpracování osobních údajů (§ 60 a následující citovaného zákona), zákonem o ochraně osobních údajů, a dále pak závazným pokynem policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech.
31. Ustanovení § 65 zákona o Policii ČR ve svém odst. 5 vyjadřuje, že Policie České republiky získané údaje dle odstavce prvního citovaného ustanovení pro účely budoucí identifikace zlikviduje, jakmile jejich zpracování není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti. Policie České republiky při zpracování osobních údajů standardně prověřuje jejich potřebnost pro plnění zákonných úkolů, přičemž jedním z důležitých prvků majících vliv na posouzení potřebnosti je zcela samozřejmě pravomocné meritorní rozhodnutí v dané věci. Do doby takového rozhodnutí je však potřeba zpracovávat zákonně získané údaje zcela evidentní.
32. V případě, kdy je vůči obviněné osobě zastaveno trestní stíhání či je osoba zproštěna obžaloby, jsou její identifikační údaje zlikvidovány v souladu s ustanoveními upravujícími zpracování osobních údajů policií, tedy v závislosti na potřebnosti dalšího

zpracování pro plnění úkolů policie. Tímto postupem je tedy plně respektována zásada presumpce nevinny.

33. Žalovaný 1. tak uzavřel, že při předmětném postupu Policie České republiky bylo využito ve vztahu k žalobci, osobě obviněné ze spáchání úmyslné trestné činnosti, zákonem založeného oprávnění, aby Policie České republiky mohla dostát splnění svých povinností při předcházení, odhalování, vyšetřování trestných činů a stíhání pachatelů. Vůči žalobci jde o postup ospravedlnitelný a přiměřený vzhledem k cíli, jímž je ochrana práv a svobod, ochrana bezpečnosti a zajištění veřejného pořádku. Namítaný postup byl tedy proveden zcela v souladu s platnou právní úpravou.
34. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

III. Přerušení řízení

35. Podstata projednávané věci spočívá v posouzení, zda žalovaní postupovali a postupují vůči žalobci v souladu s § 65 zákona o Policii ČR. Protože krajský soud zjistil, že Městský soud v Praze podal dne 16. 1. 2018 u Ústavního soudu návrh na zrušení § 65 odst. 1 a odst. 5 citovaného zákona, řízení usnesením ze dne 9. 7. 2019, č. j. 30 A 145/2018-98, přerušil do doby rozhodnutí v této věci. K tomu došlo nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18 (dále také jen „Nález“). Návrh byl zamítnut. Krajský soud se následně obrátil na účastníky řízení s výzvou, aby se k věci vyjádřili (k tomu v podrobnostech níže). Výrokem I. tohoto rozsudku pak rozhodl formálně o tom, že se v řízení pokračuje.

IV. Vyjádření žalobce, vyjádření žalovaného 1., upřesnění v označení osob žalovaných, upřesnění žalobního petitu, vyjádření žalovaného 2.

36. Žalovaný 1. ve vyjádření ze dne 9. 5. 2022 uvedl, že Nález potvrdil obsah jeho vyjádření k žalobě. Uvedl, že v mezidobí došlo k tomu, že trestní věc č. j. KRPH-68064/TC-2017-050281, v rámci níž byl žalovaný identifikační úkon proveden, byla ukončena usnesením Okresního soudu v Hradci Králové č. j. 6 T 28/2019 ze dne 30. 4. 2019, kterým se podle § 309 odst. 1 trestního řádu schvaluje narovnání, tedy žalobce mj. prohlásil, že spáchal skutek, pro který byl trestně stíhán. Dále sdělil, že nadále zpracovává předmětné osobní údaje žalobce. Současně příslušný útvar Policie ČR provedl aktuální posouzení potřeby a nezbytnosti dalšího zpracování předmětných osobních údajů žalobce a konstatoval, že jsou pro plnění úkolů Policie České republiky, resp. pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti, nadále nezbytné ve smyslu ustanovení § 65 odst. 5 a ustanovení § 79 zákona o Policii ČR. Nad rámec svého původního vyjádření k žalobě namítl svou nedostatečnou pasivní legitimaci. Má za to, že ve vztahu k provádění identifikačních úkonů vystupuje v pozici správního orgánu Policie ČR jako celek. Projednávaná věc se týká zpracování osobních a citlivých údajů ze strany Policie ČR, a to jak z pohledu samotného získání těchto údajů, tak z pohledu jejich následného uchovávání. Subjektem, který nese kompletní odpovědnost za konkrétní zpracování osobních údajů, je správce. Správcem ve smyslu zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, je pak Policie ČR jako celek. V případě zásahové žaloby by tak mělo být pasivně legitimováno Ministerstvo vnitra jako nadřízený správní orgán Policie ČR.

37. **Žalobce v podání ze dne 10. 5. 2022** uvedl, že projednávaná správní žaloba se týká odlišné situace, nežli o jaké pojednává Nález. Žaloba směřuje právě proti § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR, žalobce se domáhá „likvidace“ svých osobních údajů (daktyloskopické otisky a DNA) z evidence Policie ČR.
38. Nálezu vytkl rozpolcenost a v souvislosti s tím poukázal i na obsah disentančního stanoviska ústavního soudce Vojtěcha Šimíčka. Zopakoval, že v jeho případě neexistoval a neexistuje legitimní důvod pro odběr vzorků a pro jejich následnou archivaci a to po více než 3 letech od zastavení trestního stíhání proti jeho osobě. Potvrdil, že k tomu došlo usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 6 T 28/2019, podle § 309 trestního řádu. Evidence osobních údajů žalobce nedává ve vztahu k žalobcově údajné trestné činnosti smysl. Daktyloskopické otisky a profily DNA je možné v rámci policejní práce uplatnit ve vztahu k trestné činnosti, která je nějakým způsobem násilná či po sobě zanechává fyzické stopy (typicky poškozování cizích věcí, stěhování věcí z místa na místo, různá konspirační setkání), tedy ve vztahu k trestné činnosti odlišné od té, pro kterou byl žalobce trestně stíhán. Setrval tak na oprávněnosti žaloby.
39. **Žalobce následně podáním ze dne 17. 5. 2022** navrhl soudu, aby v souvislosti s námitkou žalovaného 1., že není ve věci pasivně legitimován, vyzval žalovaného 1. ke sdělení, i kterého policejního orgánu zřízeného zákonem o Policii ČR (případně zda u Ministerstva vnitra či jakékoliv jiné bezpečnostní složky) jsou archivovány žalobcovy osobní údaje odebrané 10. 10. 2018 příslušníkem žalovaného 1. Současně žalovanému 1. vytkl, že ve své replice nijak neodůvodnil, proč nejsou dány podmínky § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR pro výmaz žalobcových osobních údajů z jejich evidencí. Dle žalobce je sice pochopitelné, že Policie ČR nemůže nikdy uvést všechny důvody týkající se jejich postupů v oblasti prevence, odhalování a potírání trestné činnosti, nicméně i tak je nutné uvést alespoň rámcové důvody. V opačném případě nemá žalobce žádnou možnost se u soudu hájit a konkrétně doložit a vysvětlit, proč je další evidence jeho osobních údajů Policíí ČR nezákonná. Povaha nyní projednávané věci přitom žalovanému umožňuje uvést alespoň základní úvahu o tom, nakolik byla dosavadní činnost žalobce společensky nebezpečná, zda hrozí její opakování apod. K tomu žalobce zdůraznil, že doposud nebyl nijak soudně trestán a vedl řádný život.
40. Žalobcovu návrhu krajský soud vyhověl. K výzvě soudu **žalovaný 1. ve vyjádření ze dne 31. 5. 2022** uvedl, že Policie České republiky zpracovává v souvislosti s provedenými identifikačními úkony žalobce ze dne 10. 10. 2018 v souladu s ustanovením § 65 zákona o Policii ČR tyto osobní údaje: jméno, příjmení, datum narození, koncovku rodného čísla, státní příslušnost, zemi narození, bydliště, druh a číslo dokladu, dále pak biometrické údaje v podobě popisu, fotografií, daktyloskopických otisků prstů a biologický vzorek, ze kterého byl stanoven profil DNA. Alfamerické údaje žalobce (jméno, příjmení atd.) jsou zpracovávány v informačním systému, přičemž fyzické úložiště těchto údajů v rámci předmětného systému je zajišťováno odborem informatiky a provozu informačních technologií, který je součástí Policejního prezidia České republiky. Totéž se týká popisu osoby. Fotografie žalobce jsou v originální podobě uchovávány na oddělení kriminalistické techniky územního odboru Hradec Králové, který je součástí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Elektronicky jsou dále zpracovávány náhledové fotografie žalobce ve výše uvedeném informačním systému a jsou tak zpracovávány shodně jako alfanumerické údaje žalobce. Daktyloskopické otisky žalobce

jsou zaznamenány na dvou fyzických daktyloskopických kartách. První DKT karta je uložena v krajské daktyloskopické sbírce, kterou vede odbor kriminalistické techniky a expertiz, který je součástí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Druhá DKT karta je uložena v ústřední daktyloskopické sbírce, kterou vede Kriminalistický ústav, který je součástí Policejního prezidia České republiky. Daktyloskopické otisky jsou dále zpracovávány elektronicky v informačním systému, ve kterém jsou zpracovávána zobrazení daktyloskopických otisků a stop v elektronické podobě. Fyzické úložiště tohoto systému je opět zajišťováno odborem informatiky a provozu informačních technologií, který je součástí Policejního prezidia České republiky. Genetický materiál žalobce je uchováván v režimovém pracovišti Kriminalistického ústavu, přičemž informace o laboratorním zpracování biologického materiálu jsou uchovávány v informačním systému, jehož účelem je uchovávání informací o laboratorním zpracování biologického materiálu, z něho byl stanoven profil DNA. Systém je provozován na Kriminalistickém ústavu. Stanovený profil DNA žalobce je uchováván a zpracováván v informačním systému, který je určen k uchovávání a porovnávání profilů DNA, jehož provozovatelem je rovněž Kriminalistický ústav. Útvarem, který byl policejním prezidentem určen jako spravující orgán všech těchto zpracovávaných a uchovávaných osobních údajů, a gestorem předmětného procesu identifikačních úkonů ve smyslu ustanovení § 65 zákona o policii, je Úřad služby kriminální policie a vyšetřování (ÚSKPV), který je součástí Policejního prezidia České republiky. Interním aktem řízení upravujícím v rámci Policie ČR problematiku identifikačních úkonů je Pokyn policejního prezidenta č. 275/2016, o identifikačních úkonech.

41. V reakci na tyto informace **žalobce podáním ze dne 20. 6. 21002** učinil změnu v označení strany žalované a v návaznosti na to upřesnil žalobní petit. Uvedl, že dle původního znění žalobního petitu žalobou napadal 1) samotný odběr osobních údajů, který provedl příslušník Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje dne 10. 10. 2018, 2) další uchovávání svých osobních údajů.

42. Za žalovaného 1. označil Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, protože příslušník tohoto útvaru dne 10. 10. 2018 provedl odběr žalobcových osobních údajů, některé útvary žalovaného 1. navíc stále disponují takto získanými osobními údaji žalobce. Za žalovaného 2. označil Policejní prezidium České republiky, neboť se jedná o správce takto odebraných osobních údajů žalobce ve smyslu § 65 zákona o Policii ČR.

43. Následně pak upřesnil žalobní petit takto:

I. Ve vztahu k žalovanému ad 1. Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje se určuje, že provedení identifikačních úkonů vůči žalobci, konkrétně odběr biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018, byl nezákonným zásahem.

II. Žalovanému ad 2. Policejnímu prezidiu České republiky a žalovanému ad 1. Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje se nařizuje ustát v trvajícím nezákonném zásahu spočívající v tom, že osobní údaje žalobce získané žalovaným ad 1. dne 10. 10. 2018 (informace o DNA, daktyloskopické otisky, obrazový materiál – fotografie, jakož i další osobní údaje) i nadále eviduje a zpracovává v informačních databázích Policie ČR, ačkoliv jsou dány důvody pro likvidaci těchto osobních údajů podle § 65 odst. 5 zákona o PČR. Žalování ad 2. a

ad 1. jsou proto povinni tyto žalobcovy osobní údaje skartovat či jiným vhodným způsobem bezodkladně zničit.

44. Závěrem pak žalobce dodal, že s ohledem na zásadu perpetuatio fori by považoval za vhodné, aby bez ohledu na rozšíření okruhu žalovaných ve věci i nadále jako místně příslušný jednal a rozhodl Krajský soud v Hradci Králové.
45. Krajský soud následně zaslal všechny do té doby shromážděné podklady k vyjádření **žalovanému 2. Ten ve věci podal vyjádření 23. 8. 2022.** Svoji pasivní legitimaci ohledně bodu II. žalobního petitu nerozporoval. Zdůraznil rovněž, s odkazy na judikaturu správních soudů a Nález, že příslušnou právní úpravu, která na diskutované zpracování osobních údajů dopadá, nelze rozhodně považovat za protiústavní.
46. Pokud jde o zákonnost získání osobních údajů žalobce pro účely budoucí identifikace dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR, vyjádřil přesvědčení, že byla splněna všechna zákonná kritéria, tedy osoba byla v době odběru identifikačních úkonů v procesním postavení obviněného ze spáchání úmyslného trestného činu. Nadto považuje policie trestnou činnost účastníka řízení za natolik závažnou, že z hlediska přiměřenosti předmětného zásahu odůvodňuje získání těchto údajů i z pohledu proporcionality zásahů do jednotlivých práv. Rovněž tak je nepochybné, že charakter trestné činnosti vykazuje (a vykazoval již v době samotného odběru) faktické využití získaných údajů v budoucnu při objasňování trestné činnosti (pomine-li se skutečnost, že i tak lze faktické využití získaných údajů spatřovat s ohledem na častou nestejnorodou recidivu).
47. Pokud jde o následné uchovávání získaných osobních údajů, žalovaný 2. uvedl, že policie může i dále uchovávat takto získané údaje, je-li to s odkazem na § 65 odst. 5 a § 79 zákona o Policii ČR nezbytné a potřebné pro plnění daných policejních úkolů, uvedené musí splňovat rovněž podmínku přiměřenosti (zejména viz § 11 zákona o Policii České republiky), k čemuž má policie nastaven velmi propracovaný mechanismus pravidelného prověřování potřebnosti zpracovávaných osobních údajů. Tento zohledňuje především a stěžejně způsob ukončení daného trestního řízení, resp. charakter pravomocného rozhodnutí trestní věci.
48. Žalovaný 2. zopakoval, jakým způsobem bylo trestní stíhání proti žalobci ukončeno, je tedy nesporné, že ten trestnou činnost úmyslného charakteru prokazatelně spáchal. Dále se věnoval popisu této trestné činnosti a roli žalobce, který se jí dopustil v pozici advokáta (k tomu podrobněji v nalézací části rozsudku). V souvislosti s tím zdůraznil dvě z jeho pohledu podstatné skutečnosti.
49. V první řadě, že policie důsledně zohledňuje charakter meritorních rozhodnutí. Obligatorní podmínkou institutu narovnání a zastavení trestního stíhání ve smyslu § 309 trestního řádu je (mimo jiné), že obviněný prohlásí, že spáchal skutek, pro který je stíhán, a nejsou důvodné pochybnosti o tom, že toto prohlášení bylo učiněno svobodně, vážně a určitě, a současně považuje soudce/státní zástupce takový způsob vyřízení věci za dostačující vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu, k míře, jakou byl přečinem dotčen veřejný zájem, k osobě obviněného a jeho osobním a majetkovým poměrům. Namítá-li žalobce ve svém vyjádření, že předmětné osobní údaje mají policii sloužit k uchovávání osobních údajů kriminálně závadových osob, nikoli bezúhonných osob, je tímto dle žalovaného 2. de facto podporována právě argumentace policie. Jelikož se takové osoby trestného činu fakticky dopustí, pohlíží na ně policie jako na kriminálně závadové osoby. Bezúhonnou osobou jsou pouze z trestně právního či penologického

pohledu, tedy je na ně pohlíženo, jako by se trestného činu nedopustily. Policie však kriminální závadovost neposuzuje pouze podle těchto kritérií, ale naopak zohledňuje všechny okolnosti skutkového jednání, charakter meritorních rozhodnutí, osobu pachatele, dobu uběhlou od spáchání trestné činnosti a řadu další faktorů. Naproti tomu, pokud by byl např. obviněný zcela zproštěn obžaloby, policie na takové osoby pohlíží jako na bezúhonné a tento způsob meritorního rozhodnutí by vedl k posouzení, že pro policii již nejsou získané údaje nezbytné pro plnění jejích úkolů.

50. Druhou významnou skutečností je faktická využitelnost získaných údajů. Policie obecně v souvislosti s dotčeným zpracováním osobních údajů, zejména ve vztahu k posouzení přiměřenosti a faktické využitelnosti, zdůrazňuje význam recidivního jednání pachatelů úmyslných trestných činů s důrazem na nestejnorodou recidivu a současně zdůrazňuje využitelnost těchto údajů nejen pro dané trestní řízení, v rámci kterého jsou údaje získány, ale zejména pro účely budoucí identifikace pachatele. Uvedené je opřeno o rozsáhlá statistická data, odborné kriminologické studie, ale také o její vlastní rozsáhlou kazuistiku.
51. Není tedy pravdou, že v případě páchaní např. majetkové trestné činnosti, resp. trestné činnosti hospodářského charakteru, nejsou takovéto osobní údaje využitelné. Jak již bylo zmíněno, pachatelé takovýchto skutků často přicházejí do kontaktu s různými dokumenty, materiály, ovládají informační a komunikační technologie apod., přičemž na těchto předmětech mohou zanechávat své otisky prstů či stopy DNA. Při objasnění takovýchto skutků pak může být pro policii zcela klíčové porovnání zajištěných stop s její databází. Nadto lze opětovně poukázat na možnost páchaní nestejnorodé recidivy, tedy páchaní jiné trestné činnosti (např. vydírání, ublížení na zdraví apod.), kde je využitelnost těchto údajů jednoznačně dána. Právě skutkové okolnosti popsaného jednání žalobce poukazují na nutnost a nezbytnost disponovat takovými údaji i u tohoto druhu trestné činnosti. Z dostupných materiálů vyplývá, že žalobce v řešené trestní věci původně zcela popíral svou trestnou činnost a k jejímu objasnění přispěly zejména výpovědi svědků. Vzhledem k tomu, že podstatou trestního jednání byla pomoc osobám při trestné činnosti v úmyslu umožnit jim uniknout trestnímu stíhání také formou emailové a elektronické komunikace, mohlo být zajištění stop z různých předmětů a dokumentů (bez výpovědí svědků) jedním z klíčových informací k objasnění trestného činu a odhalení pachatele.
52. Žalobce se jednání dopustil jako advokát, tedy jako osoba, která u veřejnosti požívá určité důvěry, zejména ve vztahu ke svému klientovi. Od svého advokáta klient a priori neočekává nezákonné jednání a jak z pohledu zákona, tak z pohledu etického kodexu, očekává klient, že advokát bude hájit jeho zájmy podle nejlepšího vědomí a svědomí. Nezákonné jednání advokátů ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie jako celku. Obdobně je přísněji pohlíženo např. na pachatele z řad bezpečnostních sborů, lékařů, znalců apod. Jednání žalobce nebylo žádným momentálním excesem, ale promyšleným a sofistikovaným jednáním, kterým naplňoval svůj záměr pomoci vyhnout se obviněným osobám trestnímu stíhání.
53. Z kriminalistického pohledu se žalobce předmětného protiprávního jednání dopustil. Policie považuje takovéto jednání ze společensky velmi škodlivé (nelze jej v žádném případě bagatelizovat, trestní předpisy připouští u tohoto jednání horní hranici trestní sazby až ve výši 4 let odnětí svobody) a ve vztahu k posouzení proporcionality zásahu do osobnostních práv žalobce pokládá žalovaný 2. za ospravedlnitelné a zákonné uchování

jeho údajů pro účely budoucí identifikace. Z četných statistických dat, kriminologických výzkumů a vlastních kazuistik policie vyplývá vysoký podíl recidivistů u pachatelů úmyslných trestných činů, přičemž jak již bylo výše popsáno, jednání žalobce nelze považovat za jakýsi přešlap a riziko opakovaného páchání trestné činnosti nelze v tomto případě vyloučit. Uvedené je nutné vnímat také s ohledem na vysoce latentní prostředí, kde je vyšetřování a odhalování trestné činnosti velmi náročné a komplikované. Možnost využít při vyšetřování předmětné údaje z databáze policie při odhalování tohoto druhu trestné činnosti, nadto v tomto specifickém prostředí, je nesmírně důležitá pro plnění zákonných úkolů policie.

54. Přiměřenost délky uchování osobních údajů, resp. relevantní doby uplynulé od prokazatelně spáchané trestné činnosti, je také posuzovaným faktorem při hodnocení nezbytnosti zpracování dotčených osobních údajů. Žalovaný 2. znovu upozornil, že policie má nastavený mechanismus pravidelného prověřování potřebnosti uchovávaných osobních údajů, a to s odkazem na § 82 zákona o Policii ČR. A právě 3 roky jsou v tomto případě velmi krátká doba, a to s ohledem zejména na význam zpracovávaných osobních údajů, charakter spáchané trestné činnosti a možný vývoj, resp. riziko dalšího protiprávního jednání žalobce.
55. Zdůraznil, že na rozdíl od jiných evidencí či databází (např. Rejstřík trestů, registr obyvatel, Schengenský informační systém II) nefungují tyto databáze tak, že by policista mohl klást dotaz např. dle jména a systém by mu sdělil, zda např. daný profil DNA je v databázi obsažen. Osobní údaje jsou tedy zpracovávány v neveřejných evidencích s přesně stanovenými oprávněními přístupů a za jasně definovaným účelem, přičemž jejich využití podléhá jednoznačně stanoveným pravidlům. Uvedené tak není spojeno s jakoukoliv formou ostrakizace, což samozřejmě snižuje míru zásahu do práv subjektů údajů.
56. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

57. Krajský soud přezkoumal žalobu v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu třetího s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili účastníci souhlas postupem dle věty druhé téhož ustanovení. O věci usoudil následovně.
58. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
59. Před samotným věcným posouzením případu krajský soud nejprve přezkoumal aktivní i pasivní legitimaci účastníků řízení ve smyslu § 82 a § 83 s. ř. s..
60. Aktivní legitimace dle § 82 s. ř. s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu; určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v meritu). Jelikož žalobce

tvrzení ohledně přímého dotčení svých práv zásahem správního orgánu v žalobě vznesl, není pochyb o tom, že aktivně legitimován k podání předmětné žaloby je.

61. Pokud jde o legitimaci pasivní, ustanovení § 83 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah.
62. V posuzované věci vymezil žalobce předmět projednávané věci tak, že brojí v podstatě proti dvěma odlišným jednáním (zásahům), přičemž v každém z nich spatřuje zásah nezákonný ve smyslu § 82 s. ř. s.
63. Prvním tímto jednáním je provedení identifikačních úkonů vůči žalobci, konkrétně odběru biologických vzorků umožňujících získání informace o DNA, tj. bukalního stěru výtěrem slin, sejmutí daktyloskopických otisků a pořízení obrazového záznamu (fotografie), k němuž došlo dne 10. 10. 2018 (dále také jen „Odběr vzorků“). Není pochyb o tom, že tento zásah již v současné době netrvá, žalobce se tak zcela v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2014-48) domáhá po soudu „toliko“ deklarace jeho nezákonnosti.
64. Stejně tak není pochyb (viz vyjádření obou žalovaných), že takto získané (osobní údaje) žalobce jsou v současné době stále evidovány a zpracovávány v příslušných informačních databázích Policie České republiky (dále také jen „Archivace vzorků“). Ohledně tohoto zásahu se tak žalobce domáhá tohoto, aby krajský soud, protože tento zásah stále trvá, zakázal správním orgánům, aby v porušování jeho práva pokračovaly, a současně správním orgánům přikázal, je-li to možné, obnovit stav před zásahem.
65. Pokud jde o první z uvedených zásahů, je dle názoru krajského soudu pasivně legitimován bezpochyby žalovaný 1., tedy Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Právě jeho pracovník Odběr vzorků realizoval. Krajskému ředitelství přísluší v této věci postavení správního orgánu a je útvarem Policie České republiky zřízeným zákonem [§ 6 odst. 1 písm. c) zákona o Policii ČR]. Na podporu tohoto svého závěru odkazuje krajský soud např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. Nad 22/2020-35, či na usnesení téhož soudu ze dne 17. 5. 2022, č. j. Nad 71/2022-88.
66. Pokud jde o druhý z uvedených zásahů, označil žalobce za pasivně legitimované jak žalovaného 1., tak žalovaného 2. Krajský soud míní, že tak učinil v souladu se shora citovaným zněním § 83 s. ř. s. Pasivní legitimace obou žalovaných u tohoto trvajících zásahu plyne totiž z obsahu vyjádření žalovaného 1. ze dne 31. 5. 2022 (v podrobnostech viz shora). Dle informací v něm obsažených jsou v současné době osobní údaje žalobce získané Odběrem vzorků archivovány částečně u žalovaného 1., v převážné míře pak u žalovaného 2. Rovněž žalovaný 2. má v této věci postavení správního orgánu a je útvarem Policie České republiky zřízeným zákonem [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR]. Svoji pasivní legitimaci ohledně této části žaloby ostatně nikterak nezpochybňoval. Oběma tak přísluší ohledně tohoto jednání postavení žalovaného.
67. Krajský soud tedy jednal s oběma žalobcem označenými žalovanými, když o tom, které správní orgány jsou pasivně legitimovány ohledně Archivace vzorků, se žalobce (ostatně i krajský soud) fakticky dozvěděl až ze shora označeného vyjádření žalovaného 1. učiněného v průběhu soudního řízení. V návaznosti na toto zjištění pak žalobce upravil jak označení strany žalované (vztáhnul žalobu také na 2. žalovaného), tak upřesnil znění žalobního petitu (viz shora). Krajský soud tyto skutečnosti akceptoval (srovnej usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53), neboť úpravou žalobního petitu nedošlo k jeho rozšíření nad rámec jeho původního znění obsaženého v žalobě. Úprava žalobního petitu, stejně jako rozšíření okruhu žalovaných, pak nemělo vliv ani na včasnost podané žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).

68. V souvislosti s tím krajský soud přisvědčil názoru žalobce, že by bylo procesně vhodné, aby tu část žalobního návrhu, která směřovala vůči 2. žalovanému, nepostupoval z důvodu své místní nepříslušnosti Městskému soudu v Praze, ale aby za využití zásady perpetuatio fori posoudil žalobu jako celek on, neboť obě části žaloby spolu úzce skutkově i právně souvisí.

Posouzení zákonnosti Odběru vzorků

69. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR Policie policejní orgán může (tedy je oprávněn, nikoliv však povinen) při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.
70. Dle čl. 3 písm. b) Pokynu policejního prezidenta v případě obviněného, podezřelého odsouzeného, osoby, již bylo uloženo ochranné léčení, a osoby s omezenou svéprávností příslušný útvar vyžádá pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti provedení všech identifikačních úkonů [viz čl. 2 písm. a) Pokynu policejního prezidenta].
71. Znění citovaného ustanovení Pokynu policejního prezidenta může vyvolávat dojem, že k Odběru vzorku v podstatě musí dojít ve všech případech, kdy jsou naplněny podmínky stanovené v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR. Tak tomu ovšem není.
72. Předně krajský soud odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017-33, dle nichž citované ustanovení Pokynu policejního prezidenta překračuje meze stanovené § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR, a z toho důvodu je na ně nutno nahlížet jako na nezákonné. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Z citovaného rozsudku rovněž plyne, že ačkoliv jsou naplněny podmínky citovaného ustanovení zákona o Policii ČR, je kromě toho třeba posoudit rovněž proporcionalitu potencionálního zásahu do práv dotčené osoby, neboť správní orgán musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů ke specifickým okolnostem konkrétního případu. Nemůže tedy k odběru vzorků přistoupit bez dalšího u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť obecně nelze připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování identifikačních údajů (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017-93). Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že po policejním orgánu nelze požadovat, aby přímo v textu výzvy podrobně vysvětlil, jakým způsobem provedl test proporcionality potencionálního zásahu, a individualizoval tak dané předvolání a odůvodnil potřebu provedení identifikačních úkonů u dotčené osoby. Uvážení o provedení testu proporcionality v užším slova smyslu však musí provést soud

v souvislosti se správní žalobou (srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13).

73. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce byl obviněn ze spáchání úmyslného trestného činu nadržování dle § 366 trestního zákoníku a bylo proti němu zahájeno trestní stíhání. Přípisem nazvaným Předvolání obviněného k výslechu a provedení identifikačních úkonů ze dne 28. 8. 2018, č. j. KRPB-68064-32/TČ-2017-050281, doručeným žalobci 31. 10. 2018, byl předvolán původně na den 26. 9. 2018 „*k výslechu a provedení identifikačních úkonů*“. Dle sdělení žalobce následně došlo mezi ním a příslušným vyšetřovatelem k žádosti žalobce k dohodě o přesunutí úkonu na 10. 10. 2018. V rámci tohoto úkonu došlo k Odběru vzorků. Proti tomu podal žalobce téhož dne písemnou stížnost.
74. Krajský soud nemůže přisvědčit důvodnosti žalobcova tvrzení, že by mu měl policejní orgán na základě telefonické domluvy o přesunu termínu úkonu (ke kterému došlo na základě žádosti žalobce, neboť on ani jeho zástupce se v původním termínu dostavit nemohli) zaslat nové písemné předvolání ve smyslu § 59 správního řádu. Žalobci takové písemné předvolání doručeno bylo, obsahovalo i poučení o následcích nedostavení se k danému úkonu. Dohodou o přesunutí úkonu na jiný termín tedy nedošlo ke zrušení či negaci původního předvolání, policejní orgán tedy nemusel žalobci zasílat nové písemné předvolání, jednalo by se o formalismus.
75. Žalovaný 1. dále poukázal na to, že v záznamu o provedení identifikačních úkonů označeném jako „Žádost o provedení identifikačních údajů“ byl uveden údaj o tom, že žalobce byl poučen podle § 65 odst. 2 zákona o Policii ČR o povinnosti podrobit se úkonům a o následcích spojených s odporem proti provedení. O tom, že žalobce byl seznámen s právní kvalifikací provedení identifikačních úkonů, svědčí dle žalovaného 1. rovněž obsah písemné námitky žalobce proti tomuto úkonu.
76. Z obsahu této námitky (stížnosti) ze dne 10. 10. 2018, kterou žalobce přiložil k žalobě, krajský soud ověřil, že žalobce v ní skutečně uvedl, že vyšetřovatel přistoupil k Odběru vzorků „*ve smyslu § 65 zákona o policii*“. Z obsahu záznamu o provedení identifikačních úkonů označeném jako „Žádost o provedení identifikačních údajů“ ze dne 10. 10. 2018, který ke svému vyjádření přiložil žalovaný 1., vypracovaném nrap. T. D., specialistou, který identifikační úkony prováděl, plyne, že žalobce byl poučen dle § 65 odst. 2 zákona o Policii ČR.
77. I sám žalobce v žalobě uvedl, že identifikoval právní povahu jednání žalovaného 1. na základě analýzy jeho konání a vyjádření. Krajský soud proto uzavírá, že žalobci (navíc jako osobě práva znalé) muselo být s ohledem na obsah předvolání k úkonu, s ohledem na stadium, ve kterém se jeho trestní stíhání v tu chvíli nacházelo i s ohledem na průběh daného úkonu a obsah verbální komunikace s vyšetřovatelem a specialistou provádějícím identifikační úkony (viz shora) již nejpozději v okamžiku Odběru vzorků zřejmé, že ten probíhá nikoliv podle § 114 trestního řádu, ale dle § 65 zákona o Policii ČR. Tato skutečnost se projevila i v obsahu shora uvedené námitky (stížnosti).
78. Ze strany žalovaného 1. tak nedošlo k porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Vyvráceno bylo žalobcovo tvrzení, že žalovaný 1. neučinil o provedených úkonech řádný úřední záznam podle § 65 odst. 4 zákona o Policii ČR.

79. Krajský soud se následně zaměřil na podstatu dané žalobní námitky. Ta spočívá v žalobcovu tvrzení, že se vzhledem k povaze trestného činu, okolnostem případu a jeho osobě jednalo o zásah neadekvátní, resp. excesivní, protože byl nepřiměřený (disproporcionální k okolnostem případu) a svévolný (provedený bez rozumných důvodů).
80. Nutno mu přisvědčit v tom, že postup policie dle § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR bezpochyby jak obecně, tak v daném případě, představuje velmi intenzivní zásah do nedotknutelnosti soukromí postižené osoby (čl. 1 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 7 odst. 1 Listiny), tak do jejího práva na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).
81. Žalovaný 1. se k žalobním námitkám žalobce vyjádřil v přípise ze dne 9. 1. 2019 (v podrobnostech viz shora). Tedy v době, kdy trestní stíhání žalobce nebylo ukončeno.
82. Zdůraznil, že potřeba využití předmětného zákonného oprávnění je ve vztahu k žalobci odůvodněna hlediskem předcházejícího úmyslného protiprávního jednání, čímž je odůvodněna i přiměřenost zásahu z hlediska zásady proporcionality. Nelze odhlédnout od charakteru trestného činu, ze kterého je žalobce podezřelý. Identifikační úkony za účelem získání osobních údajů pro účely budoucí identifikace byly ve vztahu k žalobci provedeny v souvislosti s trestním řízením pro přečin nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, v rámci kterého žalobce figuruje jako osoba obviněná ze spáchání úmyslné trestné činnosti, když měl jako advokát České advokátní komory jednat proti zájmům klienta, kterého zastupoval.
83. Podle skutečností uvedených ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání měl žalobce jako advokát jednat způsobem, který je v příkrém rozporu se zákonem o advokacii. Takové úmyslné jednání, jehož motivem je pomoc pachateli trestného činu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu, může být spácháno slovem, dokumentem či věcí v podobě nástroje trestné činnosti. Nástroje trestné činnosti (analogové dokumenty, koncová telekomunikační zařízení apod.) mohou být nositelem daktyloskopických nebo biologických stop. Získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace vytváří dle žalovaného 1. předpoklad pro budoucí identifikaci v podobě opatření působícího vůči množině v budoucnu dokumentovaných činů se zajištěnými daktyloskopickými nebo biologickými stopami.
84. Krajský soud zdůrazňuje, že dle § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
85. Žalobce byl k Okamžiku Odběru vzorků obviněn z úmyslného trestného činu, splňoval tedy základní zákonnou podmínku vymezenou v § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR pro jeho realizaci. Jak už ale uvedl krajský soud shora, je na místě provést test proporcionality v užším slova smyslu, tedy zkoumat, zda je následek napadeného úkonu žalovaného 1. (Odběru vzorků) úměrný sledovanému cíli (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 a Pl. ÚS 3/02).
86. Přestože žalobce byl v době Odběru vzorků osobou do té doby netrestanou, byl obviněn z trestného činu nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit v souvislosti s výkonem svého povolání, jako člen stavovské organizace, konkrétně České advokátní komory. Podstatou trestního stíhání byla pomoc žalobce obviněným osobám v úmyslu umožnit jim uniknout trestnímu stíhání spočívající

v navádění svého klienta a to jak ústními pokyny, ale také formou emailové a elektronické komunikace. Ve shodě se žalovanými rovněž krajský soud konstatuje, že žalobcovo jednání ve vztahu ke svému klientovi lze označit jako zavrženíhodné, neboť ten očekával od žalobce coby svého zástupce pomoc a nikoliv jednání, které mu naopak mohlo uškodit, tedy nebylo pro něj příznivější.

87. Dále považuje krajský soud za relevantní, že v okamžiku realizace Odběru vzorků žalobce svoji trestnou činnost popíral.
88. Krajský soud proto rozumí tomu, že právě obstarání a zajištění stop z různých předmětů a dokumentů mohlo představovat jednu z klíčových informací k objasnění trestného činu a odhalení pachatele. V tomto směru se plně ztotožňuje s názorem obou žalovaných, že Odběr vzorků dle § 65 zákona o Policii ČR není omezen pouze na trestné činy násilného charakteru, ale může zcela nepochybně přicházet v úvahu i u trestných činů ostatních, např. hospodářských, resp. trestných činů majetkové i nemajetkové povahy.
89. Za situace, kdy žalobce spáchání trestného činu, ze kterého byl obviněn, popíral, a s ohledem na charakter trestné činnosti popsany shora, tak Odběr vzorků mohl vést spolu s provedením dalších důkazů k usvědčení žalobce z trestné činnosti (k němuž se doznal až následně, byť nakonec pod tíhou jiných důkazů). Výsledky a údaje získané Odběrem vzorků pak nešlo nahradit žádným jiným způsobem, např. provedením jiných důkazů. A nutno s žalovanými souhlasit i v tom, že vyšetřování tohoto druhu trestné činnosti, navíc odehrávající se v daném specifickém prostředí, je velmi náročné a komplikované.
90. Pokud tedy policejní orgán dne 10. 10. 2018 vyhodnotil, že za této situace je nezbytné k Odběru vzorků přistoupit, shledává krajský soud takový postup odůvodněným a proporcionálním, v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR. Nejednalo se s ohledem na povahu a charakter trestného činu, ze kterého byl žalobce obviněn, s ohledem na osobu žalobce ani s ohledem na shora popsané okolnosti případu o postup nepřiměřený ani svévolný.
91. Žalobce tak postupem žalovaného 1. při Odběru vzorků přímo zkrácen na svých právech, jak předpokládá § 82 s. ř. s., nebyl. Tento žalobní návrh tak krajský soud shledal nedůvodným, proto jej výrokem II. tohoto rozsudku zamítl.

Posouzení zákonnosti Archivace vzorků

92. Pokud jde o tu část žaloby, v níž žalobce brojí proti Archivaci vzorků, pak není sporu o tom, že toto jednání obou žalovaných (viz shora) stále trvá, neboť jak sami uvedli, žalobci odebrané vzorky (osobní údaje) jsou stále evidovány a zpracovávány v jejich evidencích. Jedná se tedy o žalobu, která má „zápůřčí“ povahu, neboť se jí žalobce domáhá ukončení zásahu a odstranění dle jeho přesvědčení protizákonného stavu způsobeného žalovanými správními orgány.
93. V takovém případě rozhoduje krajský soud, na rozdíl od předchozí části žaloby, která měla povahu čistě deklaratorní zásahové žaloby, na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
94. V případě „zápůřčí“ zásahové žaloby má soud navíc povinnost posoudit, zda není nepřijatelná, což by bylo tehdy, pokud by bylo možno se ochrany nebo nápravy

domáhat jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.). Existenci takových právních prostředků ovšem neshledal, žalobu tedy v této části nepřipustnou neshledal.

95. Dle § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.
96. Dle názoru krajského soudu je při posuzování důvodnosti ponechání osobních údajů získaných dle § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR v informačních systémech policie nutno posoudit a vyložit neurčitý právní pojem „nezbytnost“ zpracovávání osobních údajů pro plnění úkolů Policie ČR. Přitom jako podmínka dalšího zpracování osobních údajů není explicitně uvedena subjektivní stránka trestného činu, v souvislosti s nímž byl biologický vzorek odebrán. Dle názoru krajského soudu je kromě subjektivní stránky trestného činu třeba zohlednit i povahu a závažnost trestného činu, způsob jeho spáchání, okolnosti, za nichž byl spáchán, případně rovněž riziko recidivy, s čímž souvisí i posouzení osobnosti pachatele trestného činu.
97. Za zásadní považuje krajský soud fakt potvrzený oběma stranami sporu, a to že v mezidobí trestní věci, v rámci níž byl žalovaným 1. učiněn Odběr vzorků, byla pravomocně ukončena usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2019, č. j. 6 T 28/2019, kterým bylo řízení zastaveno, neboť soud ve věci schválil narovnání.
98. Dle § 309 odst. 1 trestního řádu řízení o přečinu může se souhlasem obviněného a poškozeného soud a v přípravném řízení státní zástupce rozhodnout o schválení narovnání a zastavit trestní stíhání, jestliže obviněný
- a) prohlásí, že spáchal skutek, pro který je stíhán, a nejsou důvodné pochybnosti o tom, že jeho prohlášení bylo učiněno svobodně, vážně a určitě,
 - b) uhradí poškozenému škodu způsobenou přečinem nebo učiní potřebné úkony k její úhradě, případně jinak odčiní újmu vzniklou přečinem,
 - c) vydá bezdůvodné obohacení získané přečinem nebo učiní jiná vhodná opatření k jeho vydání, a
 - d) složí na účet soudu nebo v přípravném řízení na účet státního zastupitelství peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti podle zvláštního právního předpisu, a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti přečinu, a považuje-li takový způsob vyřízení věci za dostačující vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu, k míře, jakou byl přečinem dotčen veřejný zájem, k osobě obviněného a jeho osobním a majetkovým poměrům.
99. V posuzované věci dospěl Okresní soud v Hradci Králové k závěru, že v dané žalobcově věci aplikace institutu narovnání přichází v úvahu a narovnání v ní schválil. Na žalobce se tedy hledí, jako kdyby trestán nebyl, přestože se ke spáchání skutku, pro který byl stíhán, musel přiznat (§ 2 odst. 2 trestního řádu).
100. Žalovaný 2. se ve svém vyjádření k žalobě snažil vysvětlit, že toto procesní vyústění trestního stíhání žalobce pro něj, resp. pro zpracování osobních údajů odebraných žalobci při Odběru vzorků, není rozhodné. Poukazoval na to, že žalobce se daného trestného činu dopustil, neboť se k němu doznal, a proto se z jeho pohledu stále jedná o kriminálně závadovou osobu. Situaci žalobce nelze srovnávat s případy, kdy je obviněný

zcela zproštěn obžaloby, pak by takto obstarané osobní údaje policie za nezbytné pro plnění svých úkolů nepovažovala. Poukazoval dále na faktickou využitelnost získaných údajů, význam recidivního jednání pachatelů úmyslných trestných činů s důrazem na nestejnorodou recidivu a využitelnost těchto údajů pro budoucí identifikaci pachatele. Poukazoval na existenci rozsáhlých statistických dat a kazuistiky, kterými Policie ČR disponuje. Znovu poukazoval na charakter trestné činnosti žalobce, který ji spáchal navíc jako advokát. A na skutečnost, že trestní předpisy připouští u tohoto jednání horní hranici trestní sazby až ve výši 4 let odnětí svobody. Ze strany žalobce se nejednalo pouze o jakýsi přešlap, ale o promyšlené jednání. Riziko opakovaného páchaní trestné činnosti tak podle žalovaného 2. nelze vyloučit. Dobu 3 let od ukončení trestního řízení nepovažoval s ohledem na význam zpracovávaných osobních údajů žalobce, charakter spáchané trestné činnosti a možný vývoj, resp. riziko dalšího jeho protiprávního jednání, za dostatečnou pro likvidaci odebraných osobních údajů žalobce. Ujišťoval, že Policie ČR má nastavený mechanismus pravidelného prověřování potřeby uchovávaných údajů v návaznosti na § 82 zákona o Policii ČR a že přístup k archivovaným údajům je velmi sofistikovaný.

101. Krajský soud ovšem na rozdíl od žalovaného 2. zastává názor, že způsob a forma ukončení trestního stíhání žalobce pro otázku posouzení důvodnosti archivace vzorků relevantní je.
102. Předně – trestní řád přesně specifikuje, u kterých trestných činů přichází aplikace institutu narovnání vůbec v úvahu. Logicky se jedná o méně závažné trestné činy – přečiny (viz § 14 odst. 2 trestního zákoníku).
103. Dále – v posuzované věci trestní soud posoudil povahu a závažnost spáchaného činu a rovněž osobu žalobce coby obviněného. A došel k závěru, že jemu předložené narovnání schválí. Výsledek posouzení těchto aspektů tedy nebyl pro schválení dohody o narovnání a pro zastavení trestního stíhání žalobce překážkou.
104. Krajský soud k tomu dodává, že žalobce se do doby spáchání předmětné trestné činnosti žádné trestné činnosti nedopustil. Zůstává nadále coby člen České advokátní komory advokátem. Jak už uvedl, je na něj hleděno jako na netrestaného.
105. Za této situace, kdy se dá navíc předpokládat, že předmětné trestní stíhání bylo pro žalobce dostatečným ponaučením a výstrahou, aby se jakékoliv úmyslné trestné činnosti do budoucna vyvaroval, nepovažuje krajský soud za důvodné a ospravedlnitelné (proporcionální), aby žalovaní ve svých informačních systémech osobní údaje žalobce získané na základě Odběru vzorků nadále evidovali a zpracovávali.
106. Žalovaní v průběhu soudního řízení nepředestřeli žádné konkrétní indicie, proč by v žalobcově případě mělo být třeba při Archivaci vzorků upřednostnit zájem společnosti na usnadnění úlohy policie v budoucnosti. Za irrelevantní v tom směru považuje krajský soud odkazy na kriminologické či kriminalistické zkušenosti a poznatky. To je málo, aby byl odůvodněn zásah do práva na soukromí za účelem posílení prvku ochrany společnosti před páchaním trestné činnosti. Za nedůvodnou považuje rovněž argumentaci, že není vyloučeno obdobné jednání v budoucnu. Logika věci by měla být opačná. Osoba pachatele, způsob spáchání trestné činnosti, jeho trestní minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti naopak hrozí či je lze očekávat a uchování odebraných osobních údajů je pro posouzení

této hrozící trestné činnosti významné. O tom se ale v posuzované věci žalovaným krajský soud přesvědčit nepodařilo.

107. Proto tuto část žalobního návrhu shledal důvodnou a rozhodl v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.
108. Krajský soud ještě dodává, že Pokyn policejního prezidenta [včetně jeho ustanovení č. 3 písm. b)] coby interní předpis nemůže pojmově představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Ke zrušení citovaného ustanovení nemá krajský soud založenu pravomoc. K otázce jeho zákonnosti se již, v souladu s judikaturou správních soudů, vyjádřil shora.

VI. Náklady řízení

109. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
110. Krajský soud jednu část žalobního návrhu zamítnul, druhou část žalobního návrhu seznal důvodnou. Dospěl tak k závěru, že strana žalující a strana žalovaná dosáhly stejné míry procesního úspěchu. Považuje proto za spravedlivé, aby ani jeden z účastníků řízení neměl právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. října 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu